

[Undervisningsministeren]

dermed også faldet i forskningsbevillinger ligger på de typiske kvindeområder.

Til slut en bemærkning om dette med råd og udvalg. Jeg har ærlig talt måttet høre på meget fra formanden for ligestillingsrådet i de forløbne måneder. Jeg må indrømme, at jeg er blevet enormt træt af at læse de evindelige udgydelser om, at der nu mangler kvinder det ene og det andet og det tredje sted.

For det første har jeg i den henseende gjort langt mere end den tidligere regering. Hvis man ser på, hvem det er, der ikke udnævner kvinder, kan man konstatere, at det som regel er de organisationer, der indstiller dem, og det er jo ikke mindst ligestillingsrådets formands eget parti, som himler op om, at det absolut skal være organisationer, der udpeger alle steder. Deraf følger ofte, at det ikke bliver kvinder.

Jeg vil også gøre opmærksom på, at vi i ministeriet ikke blot i de forløbne to år har fået udnævnt usædvanlig mange kvindelige ledere for nu at få det med, men at vi også her i sommer har startet et projekt »kvinder i mandefag«, hvor vi prøver at engagere hele ministeriet i den opgave, der består i at rette op på den skævhed, der opstår som følge af, at det i øjeblikket er traditionelle kvindefag, der er arbejdsløshedsfag, mens det er traditionelle mandefag, der er beskæftigelsesfag. Vi har engageret hele ministeriet i det, og vi håber, det fører til en politik, som over en relativ bred bank kan bidrage til at løse de specielle kvindeproblemer, der tegner sig i horisonten i de kommende år.

Lad mig til allersidst sige, at jeg har den største respekt for kvindeforskning. Jeg har især den største respekt for den historieforskning, som i disse år er ved at afdække den del af Danmarkshistorien, som har været et hvidt område, nemlig kvindernes historie. Jeg synes, det er meget spændende, og jeg har oven i købet læst en hel del af de produkter, der er kommet frem; der er slet ingen tvivl om, at der her er et uopdyrket felt, som skal tages op i de kommende år. Det synes jeg også man har vist vilje til at gøre både på universiteterne og i forskningsrådene.

Derfor beder jeg forslagsstillerne om at tage med i deres betragtning, hvor meget der egentlig gøres i øjeblikket, og overveje, om det virkelig er nødvendigt at, jeg havde nær sagt vise mistillid til råd og universiteter ved

at bryde de gældende regler, vi har for, hvordan man udnævner og fordeler penge.

Mette Groes (S):

Jeg vil gerne sige tak til ministeren for hans positive omtale af forslaget og for løftet om, at enkelte faste kvindestillinger vil blive slået op.

Jeg er godt klar over, at ministeren i sin stab i ministeriet har en række fremragende kvinder, som han bruger til at fremme ligestillingens sag med, og det synes jeg er aldeles udmærket. Men så siger ministeren, at det er mistillid fra vores side, at vi beder om en bevilling til at styrke kvindeforskningen med. Nej, det er der overhovedet ikke tale om; der er tale om, at der ved landets universiteter og højere læreanstalter i øjeblikket er kvindeforskningsprogrammer i gang, som ikke ville kunne klare sig uden offentlig støtte. Efter min mening går den proces, som ministeren har beskrevet han har sat i gang i sit ministerium, alt for langsomt til, at den vil kunne rette op på den sårbarhed, der er i øjeblikket i disse kvindeprojekter. Og hele vores forslag handler faktisk om at støtte dem, førend de er kørt af sporet.

Hvad angår formanden for ligestillingsrådet, vil jeg gøre opmærksom på, at det, hun har sagt på det seneste med hensyn til sammensætningen af forskningsrådene, er, at der i alt er 15 mænd og 2 kvinder i de tre råd, og det synes jeg ikke er nogen speciel uartighed at nævne, for det er der da virkelig grund til at rette op på.

De radikales forslag er jeg fuldstændig enig i. Det eneste, der skiller os ad, er, at de radikale understreger, at det er meget vigtigt, at man bevæger sig inden for sit eget fag, når man kommer med en kvindeforskningsidé. Det er jeg ikke enig i, for jeg synes, at det rundt omkring i landet, hvor man har lavet kvindeforskning, har vist sig, at det tværvidenskabelige miljø er særdeles godt som baggrund for en kvindeforskningsindsats.

Det er også sådan, at det i kvindeforskning tit vil være det heldigste, hvis man kan stykke sit projekt sammen med viden fra alle mulige forskellige fag, f.eks. samfundsvidenskab, psykologi, humaniora osv. Det er kun, hvis man kan tage fat på det med en så bred synsvinkel og samtidig praksis- og samfundsrelateret det, at det bliver til nogen reel værdi